Ἡ ἑλληνικότητα τῶν νησιῶν μας κατοχυρώνεται μὲ τὶς συνθῆκες

καὶ ἡ Τουρκία δὲν ἀμφισβήτησε ποτὲ τὶς ἀποφάσεις των ΟΥΤΕ ΤΟ 1922 ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

Ὁ κ. Σώφφλυ ὅσο καὶ ἂν ἀναμασᾶ τὰ λόγια του, ἐνήργησε, ἤδη, πρὶν πατήσει τὸ πόδι του στὴν Ἑλλάδα, ὰν συνήγορος τῶν Τούρκων. Ἔθεσε τὸ ζήτημα τῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου ὅπως τὸ θέτουν οἱ Τοῦρκοι, ἀκριβέστερα, ὅπως τὸ θέτουν σήμερα. Γιατὶ ἄλλοτε ἡ Τουρκία εἶχε ἀναγνωρίσει ὡς γεγονὸς τετελεσμένο τὴν προσάρτηση αὐτῶν τῶν νησιῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ νέος πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας στὴν Ἀθήνα δήλωσε στὸ Κογκρέσσο ὅτι αἰτία τῆς ἀνωμαλίας καὶ ἀπειλητικῆς κατάστασης στὸ Αἰγαῖο εἶναι ἡ κατανομὴ τῶν νησιῶν αὐτῆς τῆς θάλασσας. Καὶ ἐπειδὴ ὅλα τὰ νησιὰ οὐσιαστικὰ εἶναι ἑλληνικά, ἕπεται ὅτι ὁ κ. Σώφφλυ, πολὺ ἀνόητα ὑπονοοῦσε: Γιὰ νὰ ἐκλείψει ἡ ἀνωμαλία τοῦ Αἰγαίου πρέπει ἕνα μέρος τῶν νησιῶν νὰ ἀποδοθεῖ στὴν Τουρκία.

ΠΩΣ ΕΧΕΙ ΓΕΝΙΚΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ

Πῶς ἔχει, ὅμως, τὸ ζήτημα αὐτῶν τῶν νησιῶν; Δημιουργήθηκε ἀρχικὰ τὸ 1911, ὅταν ἡ Ἰταλία, ποὺ τότε ἐξορμοῦσε καὶ αὐτὴ στὸ στίβο τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας, τὴν νίκησε εὔκολα καὶ κατέλαβε «προσωρινὰ» τὰ Δωδεκάνησα.

Τὸ ἑπόμενο ἔτος 1912 ξέσπασε ὁ βαλκανοτουρκικὸς πόλεμος. Καὶ ὁ ἑλληνικὸς στόλος ποὺ κυριαρχοῦσε στὸ Αἰγαῖο κατέλαβε ὅλα τὰ νησιά, τὰ ὁποῖα κατοικοῦνταν ἀπὸ Ἕλληνες ἐπὶ τρεῖς τουλάχιστον χιλιάδες χρόνια.

Μὲ ἀρχηγὸ τὸν ναύαρχο Κουντουριώτη, ὁ στόλος ἀπελευθέρωσε τὴν 8 Ὀκτωβρίου τὴν Λῆμνο καὶ τὴν κατέστησε βάση του. Ἀκολούθησε ἡ κατάληψη τῆς Σάμου, Ἴμβρου, Ἁγίου Εὐστρατίου καὶ Σαμοθράκης. Τὴν 22 Ὀκτωβρίου ἀπελευθερώθηκαν τὰ Ψαρά. Τὴν 24 Ὀκτωβρίου καταλήφθηκε ἡ Τένεδος μπροστὰ στὰ Δαρδανέλλια. Καὶ ὁ ναύαρχος Κουντουριώτης βγῆκε στὸ νησί, πῆγε στὸ τηλεγραφεῖο κι' ἀπὸ κεῖ τηλεγράφησε στὸν Τοῦρκο ὑπουργὸ τῶν ναυτικῶν:

«Κατέλαβα τὴν Τένεδο καὶ περιμένω τὸν στόλο σας νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ Δαρδανέλλια. Ἂν δὲν ἔχετε κάβουνο, εἰμαι προθυμότατος νὰ σᾶς χαρηγήσω ἐγώ».

Τὴν 4 Νοεμβρίου καταλήφθηκε ἡ Ἰκαρία οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας εἶχαν ἤδη κηρύξει τὴν ἀπελευθέρωσή τους γιατὶ σὲ ὅλο τὸ νησὶ δὲν εἶχε ἀπομεῖνει παρὰ ἕνας «Ταμπές» (Τοῦρκας χωροφύλακας). Τὴν 8 Νοεμβρίου κατελήφθη ἡ Μυτιλήνη καὶ τὴν 12 Νοεμβρίου ἡ Χίος. Ἀπέμενε ἡ Σάμος ποὺ εἶχε ἰδιότυπο καθεστώς (ἦταν ἡγεμονία φόρου ὑποτελὴς στὸν σουλτάνο) καὶ ὁ πρωθυπουργὸς διέταξε τὴν κατάληψή της μετὰ τὴν εἰρήνευση. Καὶ τέλος ἡ Κρήτη, ποὺ ἦταν ὑπὸ τὴν προστασία τῶν μεγάλων δυνάμεων ἔγινε τελείως ἀνεξάρτητη καὶ ἑνώθηκε μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Ἔτσι ἀστραπιαία ὅλα τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου γίναν ἑλληνικὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα ποὺ πρόλαβε νὰ τὰ ἁρπάξει ἡ Ἰταλία.

Ἡ Τουρκία ὅμως παρὰ τὴν ἧττα της δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀναγνωρίσει τὴν ἑνωμάτωση τῶν νησιῶν στὸ ἑλληνικὸ κράτος. Καὶ ὅταν τὸν Μάϊο τοῦ 1913 συνήφθη στὸ Λονδῖνο ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης, οἱ Τοῦρκοι τὴν ὑπέγραψαν μόνο ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ ἀναλάβουν στὸ μέλλον νὰ καθορίσουν τὴν τύχη τους οἱ μεγάλες δυνάμεις. Ἐκεῖνες ἀποδέχθηκαν καὶ τὸ ἄρθρο 5 τῆς συνθήκης γράφει:

«Ἄρθρον 5.

»Ἡ Α.Μ. ὁ αὐτοκράτωρ τῶν ὀθωμανῶν καὶ αἱ Α.Α.Μ.Μ. οἱ σύμμαχοι ἡγεμόνες δηλοῦσιν ὅτι ἐμπιστεύονται εἰς τὴν Α.Μ. τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, εἰς τὴν Α.Μ. τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας, εἰς τὸν πρόεδρον τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας, εἰς τὴν Α.Μ. τὸν βασιλέα τῆς Μεγάλης Βρετανίας κλπ., εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς τὴν Α.Μ. τὸν αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσιῶν τὴν φροντίδα ν' ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης πασῶν τῶν ὀθωμανικῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐκτὸς τῆς Κρήτης καὶ περὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος».

Η ΠΕΡΙΠΛΟΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἔτσι, περιεπλάκη τὸ θέμα τῶν νησῶν στὰ γρανάζια τῶν συμφερόντων τῶν μεγάλων δυνάμεων, οἱ ὁποῖες δέχθηκαν νὰ συνυψηφισθοῦν μὲ ἕνα ἄλλο πρόβλημα: Τοῦ ἀρτισύστατου ἀλβανικοῦ κράτους. Καὶ κάναν μιὰ ἀνεπίσημη συνυφωνία μὲ τὴν Ἑλλάδα: Νὰ ἐγκαταλείψει ἐκεῖνη τὴ βόρεια Ἤπειρο, ποὺ τὴν εἶχε καταλάβει στρατιωτικά, λαμβάνοντας σὲ ἀντάλλαγμα τὴν κυριότητα τῶν νησιῶν.

Ἡ Ἑλλὰς δέχθηκε. Ἀπέσυρε τὸν στρατό της καὶ ἔτσι χάσαμε τὴν Βόρειο Ἤπειρο. Οἱ δυνάμεις συνῆλθαν τότε ξανὰ καὶ κάναν κοινὴ διακοίνωση πρὸς τὴ Τουρκία, στὴν ὁποία ἀνήγγειλαν πὼς σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 5 τῆς συνθήκης τοῦ Λονδίνου ἀποφάσισαν νὰ ἐπικυρωθεῖ ἡ κατοχὴ τῶν νησιῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι ἀρνήθηκαν νὰ τὸ δεχθοῦν. Φυσικὰ ἡ ἄρνησή τους εἶχε θεωρητικὴ σημασία, ἐφόσον κατέχονταν τὰ νησιὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μόνο μὲ πόλεμο θὰ μποροῦσε νὰ τὰ ξαναπάρει ἡ Τουρκία, ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ τὸ 1914 ἀγόρασε τὸ μεγαλύτερο θωρηκτὸ τοῦ κόσμου 33.000 τόννων, τὸ «Σουλτὰν Ὀσμάν», μπροστὰ στὸ ὁποῖο ὁ δικός μας «Ἀβέρωφ» ἦταν παιχνιδάκι. Ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος ὅμως συγχώνευσε ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα καὶ τὰ ἀπορροφησε στὴ δίνη του.

Τὸ 1918 ἔγινε ἡ εἰρήνη. Ἡ Τουρκία ἦταν νικημένη, ἡ Ἑλλὰς ανῆκε στὴν παράταξη τῶν νικητῶν. Καὶ μὲ τὴν συνθήκη τῶν Σεβρῶν, τὸ 1920 ποὺ καθιέρωσε τὴ Μεγάλη Ἑλλάδα, τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου περιέρχονταν ἐπίσημα στὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἄρθρο 84 ἔγραφε:

«Ἡ Τουρκία παραιτεῖται ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ τίτλων αὐτῆς ἐπὶ τῶν νήσων Ἴμβρου καὶ Τενέδου. Ἡ ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίνῳ συνδιασκέψεως τῶν πρεσβευτῶν ληφθεῖσα τὴν 1)14 Νοεμβρίου 1914 ἀπόφασις περὶ τῆς κυριαρχίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν ἄλλων νήσων τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, ἰδία τῆς Λήμνου, Σαμοθράκης, Λέσβου, Χίου, Σάμου καὶ Ἰκαρίας ἐπικυροῦται χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῶσιν αἱ διατάξεις τῆς παρούσης συνθήκης, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἰταλίας τελούσας νήσους, ὡς καὶ εἰς τὰς νήσους, τὰς κειμένας εἰς ἀπόστασιν μέχρι τριῶν μιλίων ἀπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς».

Ἀλλὰ τὸ ἄρθρο 178 προσέθετε:

1) Ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συνθήκης θὰ ἀφοπλισθῶσι καὶ κατεδαφισθῶσι πάντα τὰ ἔργα, ὀχυρώσεις καὶ πυροβολεῖα ἐντὸς τῆς κατωτέρω ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 179 ὁριζομένης ζώνης, περιλαμβανούσης τὰ παράλια καὶ τὰς νήσους τῆς Προποντίδος καὶ τὰ παράλια τῶν Στενῶν, ὡς καὶ ἐν ταῖς νήσοις Λήμνῳ, Ἴμβρῳ, Σαμοθράκῃ, Τενέδῳ καὶ Λέσβῳ.

»Ἡ ἐκ νέου κατασκευὴ τῶν ἔργων τούτων ὡς καὶ ἡ κατασκευὴ παρομοίων ἔργων ἀπαγορεύονται ἐν τε τῇ εἰρημένῃ ζώνῃ καὶ ταῖς νήσοις ταύταις. Ἡ Γαλλία, ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ ἡ Ἰταλία θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα, ἐν τῇ εἰρημένῃ ζώνῃ ὡς καὶ ἐν ταῖς νήσοις Λήμνῳ, Ἴμβρῳ, Σαμοθράκῃ καὶ Τενέδῳ νὰ λάβωσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὅπως τεθῶσιν εἰς ἀχρησίαν αἱ ὑπάρχουσαι ὁδοὶ καὶ σιδηροδρομικοὶ γραμμαί, αἵτινες δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ταχείαν μεταφορὰν πυροβολικοῦ καὶ ὧν ἡ κατασκευὴ ἀπαγορεύεται.

»Ἐν ταῖς νήσοις Λήμνῳ, Ἴμβρῳ Σαμοθράκῃ καὶ Τενέδῳ δὲν δύνανται νὰ κατασκευασθῶσι νέαι ὁδοὶ ἢ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ ἄνευ ἀδείας τῶν τριῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων δυνάμεων».

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΕΝ ΕΠΕΜΕΙΝΑΝ

Καὶ ἡ συνθήκη τῶν Σεβρῶν, ὅμως, δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ ὁλοποιηθεῖ. Τὴν παρέσυρε ὁ χείμαρρος τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπέμεναν τώρα νὰ ἀνακαταλάβουν τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, μολονότι ἦταν οἱ νικητὲς καὶ εὑρίσκοντο σὲ «θέση ἰσχύος».

Μὲ τὴ συνθήκη τῆς Λωζάννης ἐπικυρώθηκαν τελειωτικὰ στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ ἄρθρο 12. Τὸ ἄρθρο ὅμως 13 καθορίζει ὅτι:

«Ἄρθρον 13. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης, ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ ἐν ταῖς νήσοις Μυτιλήνῃ, Χίῳ, Σάμῳ καὶ Ἰκαρίᾳ τὰ ἀκόλουθα μέτρα:

»1. Αἱ εἰρημέναι νῆσοι δὲν θὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς ἐγκατάστασιν ναυτικῆς βάσεως ἢ εἰς ἀνέγερσιν ὀχυρωματικοῦ τινος ἔργου.

»2. Θὰ ἀπαγορευθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν στρατιωτικὴν ἀεροπλοΐαν νὰ ὑπερίπταται τοῦ ἐδάφους τῆς ἀκτῆς τῆς Ἀνατολίας.

»Ἀντιστοίχως ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις θὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀεροπλοΐαν αὐτῆς νὰ ὑπερίπταται τῶν ρηθεισῶν νήσων.

»3. Αἱ ἑλληνικαὶ στρατιωτικαὶ δυνάμεις ἐν ταῖς εἰρημέναις νήσοις θὰ περιορισθῶσιν εἰς τὸν συνήθη ἀριθμὸν τῶν διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καλουμένων, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκγυμνάζωνται ἐπὶ τόπου, ὡς καὶ εἰς δύναμιν χωροφυλακῆς καὶ ἀστυνομίας ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους ὑπάρχουσαν τοιαύτην.

»Ἄρθρον 14. Αἱ νῆσοι Ἴμβρος καὶ Τένεδος, παραμένουσαι ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν θὰ ἀπολαύσωσιν εἰδικῆς διοικητικῆς ὀργανώσεως, ἀποτελουμένης ἐκ τοπικῶν στοιχείων καὶ παρεχούσης πᾶσαν ἐγγύησιν εἰς τὸν μὴ μουσουλμανικὸν ἰθαγενῆ πληθυσμὸν δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν τοπικὴν διοίκησιν καὶ τὴν προστασίαν τῶν προσώπων καὶ τῶν περιουσιῶν. Ἡ διατήρησις τῆς τάξεως θὰ ἐξασφαλίζεται ἐν αὐταῖς δι' ἀστυνομίας στρατολογημένης μεταξὺ τοῦ ἰθαγενοῦς πληθυσμοῦ, τῇ φροντίδι τῆς ὡς ἄνω προβλεπομένης τοπικῆς διοικήσεως ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς ὁποίας θὰ διατελῇ.

Μὲ τὴν ἴδια συνθήκη τὰ Δωδεκάνησα περιέρχονταν ὁριστικὰ στὴν Ἰταλία μολονότι ἦταν καθαρόαιμη ἑλληνικὴ γῆ. Τὸ ἄρθρο 15 ὁρίζει:

«Ἄρθρον 15. Ἡ Τουρκία παραιτεῖται ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας παντὸς δικαιώματος καὶ τίτλου ἐπὶ τῶν κάτωθι ἀπαριθμουμένων νήσων, τουτέστιν τῆς Ἀστυπαλίας Ρόδου, Χάλκης, Καρπάθου, Κάσσου, Τήλου, Νιούρου, Καλύμνου Λέρου, Πάτμου, Λειψοῦς, Σύμης καὶ Κῶ, τῶν κατεχομένων ὑπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν νησίδων τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξαρτωμένων ὡς καὶ τῆς νήσου Καστελλορίζου».

Καὶ θὰ χρειάζονταν νὰ περάσουν ἄλλα 24 χρόνια, νὰ ἡττηθεῖ ἡ Ἰταλία, γιὰ νὰ ἀπελευθερωθοῦν καὶ τὰ Δωδεκάνησα τὸ 1947.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι τὸ 1923, νικηταὶ ὄντες, ἀναγνώρισαν ὅτι τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ἀνήκουν στὴν Ἑλλάδα. Στὴ σημερινὴ ἔξαρση τῶν διεκδικήσεων τους μὲ μασημένα λόγια μίλησαν γιὰ τὴν κυριαρχία στὰ νησιά. Σαφῶς δὲν ἔθεσαν ποτὲ θέμα κυριότητάς τους. Τουναντίον ὁ Ἐτσεβίτ, δήλωσε προεκλογικὰ ὅτ δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἑλληνικὴ κυριαρχία.

Καὶ ἔρχεται τώρα ὁ κ. Σώφφλυ, βασιλικότερος τοῦ βασιλέως χίλιες φορές, ποὺ ἐννοεῖ νὰ τὰ προσφέρει στὴν Τουρκία!

Τὸ Ἀγροτικὸ Συνέδριο

τοῦ Αἰγίου ζητεῖ οὐσιαστικὰ μέτρα προστασίας τῶν γεωργῶν

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΥΤΑ

Τὸ συνέδριο τῶν Ἀγροτικῶν Συλλόγων τῆς Πελοποννήσου ποὺ συνήλθε στὸ Αἴγιο ἐνέκρινε ψήφισμα, στὸ ὁποῖο προβάλλει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα αἰτήματα τοῦ ἀγροτικοῦ κόσμου:

1) Νὰ κατοχυρωθῆ τὸ δικαίωμα στοὺς Ἀγροτικοὺς Συλλόγους νὰ ἐκπροσωποῦν καὶ νὰ ἐκφράζουν ὑπεύθυνα τὰ ἐπαγγελματικὰ συμφέροντα τῶν ἀγροτῶν στὰ κάθε μορφῆς καὶ φύσης συμβούλια, ἐπιτροπές, ὀργανισμοὺς ὅπου λαμβάνονται ἀποφάσεις ποὺ ἀφοροῦν τοὺς ἀγρότες.

2) Νὰ καταρτισθῆ ὑπεύθυνο γεωργικὸ πρόγραμμα ποὺ νὰ προβλέπει τιμὲς μὲ βάση τὸ κόστος καὶ νόμιμο ἐπιχειρηματικὸ κέρδος ποὺ θὰ ἐξαγγέλλεται ἔγκαιρα στὴν προστασία τῆς νεωργικῆς παραγωγῆς.

3) Συμπίεση τοῦ κόστους παραγωγῆς τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων μὲ τὴν προμήθεια φτηνῶν μέσων παραγωγῆς.

4) Τὴν ἀνάληψη τοῦ κυκλώματος παραγωγῆς —ἐπεξεργασίας — διακίνησης γεωργικῶν προϊόντων ἀπὸ τὶς συνεταιριστικὲς ὀρνανώσεις ποὺ θὰ πρέπει νὰ αὐτὸ νὰ τύχουν τῆς κατάλληλης νομοθετικῆς κατωχύρωσης καὶ οἰκονομικῆς ἐνίσχυσης ἀπὸ τὸ κράτος.

5) Τὸ διαχωρισμὸ τῆς ἀσφάλισης παραγωγῆς ἀπ' τὴν σύνταξη καὶ τὴν ὑγεία. Τὴ βραχυχρόνια αὔξηση τῆς σύνταξης τῶν ἀγροτῶν στὶς 3.000 δρχ. τὸν μῆνα μὲ τιμαριθμικὴ ἀναπροσαρμογή, χωριστὴ σύνταξη γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ ἐλάττωση τοῦ ὁρίου ἡλικίας στὰ 60 χρόνια γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ 55 γιὰ τὶς γυναῖκες.

6) Γιὰ τὴν προστασία τῆς σταφιδοπαραγωγῆς ἔγκαιρη ἐξαγγελία τῆς τιμῆς ἀσφαλείας τῆς Κορινθιακῆς σταφίδας ποὺ νὰ καλύπτη τὸ κόστος παραγωγῆς 35 δρχ. καὶ νὰ ἀφίνη λογικὸ περιθώριο ἐπιχειρηματικοῦ κέρδους. Νὰ γίνη ἄμεση ἐκκαθάριση καὶ ἐξόφληση στοὺς παραγωγοὺς ἀπ' τὸν Α.Σ.Ο. μὲ βάση τὴν τελευταία τιμὴ πώλησης πρὸς τοὺς ἐξαγωγεῖς. Ἄμεση ἐφ' ἅπαξ καταβολὴ ἀποζημίωσις 8.000 δρχ. κατὰ στρέμμα γιὰ τὶς ἐκριζωμένες σταφιδοφυτείες ἐκτὸς ζώνης ἀναδασμοῦ. Νὰ γίνη προσπάθεια γιὰ διεύρυνση τῶν ἀγορῶν σταφίδας καὶ ἀξιοποίηση τῶν προϊόντων καὶ ὑποπροϊόντων της (χυμοί κρασὶ ποιότητας ἀπὸ χλωρὴ σταφίδα, οἰνόπνευμα) μὲ ἐπαρκῆ διαφήμισή τους. Νὰ γίνη συστηματικὴ ἀναμπέλωση τῶν χαμηλῆς ἀπόδοσης σταφιδοφυτειῶν σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν καταπολέμηση τῆς φυλλοξήρας καὶ νὰ ἐξασφαλισθοῦν τὰ μέσα ἰδιαίτερα τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια γι' αὐτή. Νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἀκόμα ἡ αὔξηση τῶν ἀποδόσεων, ἡ μείωση τοῦ παραγωγικοῦ κόστους τοῦ προϊόντος μὲ τὴν αὔξηση τοῦ βαθμοῦ ἐκμηχάνισης τῆς ἀμπελοκαλλιέργειας, ἡ βελτίωση τῆς ποιότητας καὶ ἡ ρύθμιση τῆς παραγωγῆς γιὰ τὴν αὔξηση τοῦ εἰσοδήματος τῶν σταφιδοπαραγωγῶν. Νὰ μετατραπῆ ὁ ΑΣΟ., σὲ αὐτοδιοικούμενο φορέα ἐμπορίας Κοινοτικῆς σταφίδας ποὺ νὰ διοικῆται ἀπὸ τοὺς σταφιδοπαραγωγοὺς καὶ νὰ ἀναλάβει οὐσιαστικὲς πρωτοβουλίες ἀνάπτυξης τῶν ἐξαγωγῶν καὶ ἀποκατάσταση τῆς ἐμπορικῆς τάξης, ἐνῶ παράλληλα θὰ παραμείνει ὁ βασικὸς φορέας στὴν ἄσκηση τῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς γιὰ τὴν προστασία τοῦ προϊόντος.

7) Γιὰ τὴν προστασία τῆς βιομηχανικῆς ντομάτας: Ἀναθεώρηση καὶ αὔξηση τῶν τιμῶν ὥστε νὰ καλύπτεται τὸ κόστος 2,50 δρχ. καὶ νὰ ὑπάρχη λογικό, περιθώριο κέρδους. Περιορισμὸ τῶν προνομίων τῶν βιομηχάνων. Κατοχύρωση τῆς καλλιέργειας ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἀγρότες. Ἐλεύθερη ἐπιλογὴ καὶ ἀγορὰ σπόρων. Παράδοση ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ τελάρων στὸ χωράφι. Πληρωμὴ καὶ ἐξόφληση κάθε μῆνα ὑποχρεωτικά. Συμπίεση τοῦ κόστους παραγωγῆς.

8) Γιὰ τὴν προστασία τῶν κηπευτικῶν: Καθιέρωση τιμῶν ἀσφαλείας μὲ ἔγκαιρη ἐξαγγελία τους πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη κάθε καλλιεργητικῆς περιόδου καὶ κατάργηση τοῦ δελτίου τιμῶν. Συμπίεση τοῦ κόστους μὲ ἔλεγχον τῶν τιμῶν τῶν φαρμάκων τῶν σπόρων κλπ.

9) Γιὰ τὴν προστασία τῶν εσπεριδοειδῶν: Μείωση τοῦ κόστους παραγωγῆς μὲ τὴν ἐκτέλεση ἐγγειοβελτιωτικῶν ἔργων ἀπὸ τὸ κράτος, ἐφοδιασμὸς τῶν παραγωγῶν μὲ φτηνὰ λιπάσματα καύσιμα, φάρμακα καὶ μηχανήματα καθώς καὶ σωστὴ καθοδήγηση ἀπὸ τοὺς γεωπόνους. Σωστὴ ἐμπορία στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴν μεγαλύτερη διάθεση φρούτων στὸ στρατὸ καὶ τὰ ἱδρύματα, τὴ διοχέτευση τῶν καρπῶν κατώτερης ποιότητας στὶς βιομηχανίες ἐπεξεργασίας μὲ τὴν ἐξασφάλιση ἔγκαιρης διάθεσης, τὴ διεύρυνση τῶν ἀγορῶν, τὴν μεγαλύτερη ἀπασχόληση τῶν συσκευαστηρίων, τὸ διαρκῆ κρατικὸ ἔλεγχό τους, τὴν ἔγκαιρη ἐξόφληση τῶν παραγωγῶν, τὴν καταβολὴ ἐνιαίας τιμῆς, τὴν ἵδρυση ἐνιαίου ἐξαγωγικοῦ φορέα συνεταιριστικῆς μορφῆς καθὼς καὶ βιομηχανιῶν ἀξιοποίησις τῶν προϊόντων καὶ ὑποπροϊόντων, τὴν ἀνάπτυξη τῶν μεταφορῶν καὶ τὴν ἀναθεώρηση τῶν συμβάσεων μὲ ξένα μονοπωλια (Κόκα—Κόλα).

10) Γιὰ τὴν προστασία τοῦ λαδιοῦ: Ἀναθεώρηση καὶ αὔξηση τιμῶν ὥστε νὰ καλυφθῆ τὸ κόστος παραγωγῆς καὶ νὰ ὑπάρχη καὶ λογικὸ ἐπιχειρηματικὸ κέρδος. Προγραμματισμὸ τῆς ἐλαιοκαλλιέργειας. Προώθηση τῶν ἐξαγωγῶν καὶ διαφήμιση τοῦ λαδιοῦ, στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ἀπαγόρευση εἰσαγωγῶν σπορελαίων καὶ ἐλαιούχων σπόρων καθὼς καὶ πάταξη τῆς νοθείας.

Ἐπίσης μὲ τὸ ψήφισμα ζητοῦνται διάφορα μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῆς κτηνοτροφίας, γιὰ τὴν ἀγρότισσα γυναῖκα καὶ γιὰ τοὺς ἀκτήμονες.

Τέλος τονίζεται ὅτι οἱ ἀγρότες εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἀγωνισθοῦν ἔντονα καὶ σκληρὰ γιὰ τὴν λύση τῶν προβλημάτων τους ποὺ ἀρνήθηκαν καὶ ἔφθασαν στὸ ἀδιέξοδο.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ

Α' ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΤΡΩΝ — ΣΑΜΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΣ

ΕΚ ΠΑΤΡΩΝ	ΕΚ ΣΑΜΗΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ	
11.30 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (ΟΧΛΗΡΑ)	08.45 ΙΟΝΙΟΝ
13.00 ΙΟΝΙΟΝ (καὶ ΚΕΡΚΥΡΑ)	16.15 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
ΤΡΙΤΗ	
11.30 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	08.45 ΙΟΝΙΟΝ
13.00 ΙΟΝΙΟΝ (καὶ ΙΘΑΚΗΝ)	16.15 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
21.00 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	
ΤΕΤΑΡΤΗ	
13.00 ΙΟΝΙΟΝ	08.45 ΙΟΝΙΟΝ
ΠΕΜΠΤΗ	
13.00 ΙΟΝΙΟΝ (ΙΘΑΚΗ)	08.45 ΙΟΝΙΟΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	
11.30 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	07.30 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
13.00 ΙΟΝΙΟΝ	08.45 ΙΟΝΙΟΝ
	16.15 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ	
11.30 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	08.45 ΙΟΝΙΟΝ
13.00 ΙΟΝΙΟΝ (καὶ ΙΘΑΚΗΝ)	16.15 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ	
11.30 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	08.45 ΙΟΝΙΟΝ
13.00 ΙΟΝΙΟΝ	16.15 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Β' ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΤΑΚΟΥ — ΣΑΜΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΣ

Ε ΑΣΤΑΚΟΥ	ΕΚ ΣΑΜΗΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ	
15.15 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (ΟΧΛΗΡΑ)	07.00 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (ΟΧΛΗΡΑ)
ΠΕΜΠΤΗ	
09.15 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	07.00 ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ (ΟΧΛΗΡΑ)

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ Κ. ΤΣΙΜΑΡΑ

ΤΗΛΕΦ. 277-783 & 270-848

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ Ο.Σ.Ε.-Κ.Τ.Ε.Λ.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ Ο.Σ.Ε.

ΑΠ' ΑΘΗΝΑΣ: 5,20, 6, 6.30, 7.30, 8, 9, 9,45, 10.30, 11,15 12.00, 12.45, 13.30, 14.15 15.00, 15.45, 16.30, 17.20, 17.[illegible], 18.30, 19.15, 20.15, 21.00. ΔΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ: 7.00 ἀπὸ Ἀθηνῶν, 9.30 μέσῳ Ρίου, 21.30 μέσῳ Ἀθηνῶν.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ Κ.Τ.Ε.Λ.

ΓΡΑΜΜΗΣ ΠΑΤΡΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. Ἐκ Πατρῶν: 5.30, 6.45, 8, 9, 10, 11.30, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19.45, 21.15. Ἐξ Ἀθηνῶν: 6.30, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19.30, 21.

ΓΡΑΜΜΗΣ ΠΑΤΡΩΝ — ΑΧΑΪΑΣ — ΠΥΡΓΟΥ. Ἐκ Πατρῶν 5.45, 8, 9, 10, 11, 13, 15, 17, 18, 30, 20.

ΓΡΑΜΜΗΣ ΠΑΤΡΩΝ — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Ἐκ Πατρῶν: 7, 7.10, 14. Ἐκ Τριπόλεως: 7, 15.

Ἐκ Πατρῶν: Διὰ Καλάβρυτα 5.45, 7.10, 10, 13.10, 15.30. Διὰ Δάφνην 10.

ΓΡΑΜΜΗΣ ΠΑΤΡΩΝ — ΑΙΓΙΟΥ: 5.45, 7.30, 8.35, 9.35, 10.35, 11.35, 12.05, 12.30, 13.05 13.35, 14.15, 15.15, 16.05, 17.05, 18.05, 19.05, 20.05. Ἐξ Αἰγίου: 6.15, 6.50, 7.30, 8.30, 9.15, 10, 11, 12, 12.30, 13, 14.05, 15, 16, 17, 18, 19, 20.05.

ΕΛΛΑΣ-ΙΤΑΛΙΑ